

for Voldgift, saa er det vel nok en akademisk Formular, hvormed der formentlig ikke vil blive Spørgsmaal. Jeg haaber, at vi gensidig hverken ville kræve Land af hinanden eller kræve Underkastelse fra nogen af Siderne. Men jeg kan kun forklare mig dette som en Følge af den Traktat, som Norge har afsluttet med forskellige Stormagter om Ukrænkelighed baade af deres Uafhængighed og deres Integritet. Som Følge deraf har man altsaa forment, at det var et saadant Gode, som man ikke under nogen Omstændighed maatte udsætte for Fare, fordi man derved kunde komme til at krænke den vedkommende Traktat. For saa vidt kan der jo være en vis Grund til, at man har gjort disse Undtagelser.

Som sagt, om end man kunde have ønsket Traktaterne fyldigere af de Grunde, jeg har fremhævet, er der ikke andet at gøre end at stemme for dem.

Madsen-Mygdal: Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til, hvad den ærede foregaaende Taler har sagt. I al Almindelighed maa det siges at være en glædelig Begivenhed, hver Gang der foretages noget, hvorved Retten træder i Stedet for Magten. Enhver Sejr for Retten, enhver Sejr for Retsstølelsen betinger Fremgang og Lykke, og det gælder i alle Forhold, store som smaa, men det gælder ganske særlig i Forholdet mellem Staterne. Naar Magten skal sættes i Stedet for Retten i de internationale Tvistigheder, saa foraarsages der ganske forfærdelige Ulykker. Jo mere vi kunne komme ind paa at træffe Retsafgørelser i Stedet for Magtafgørelser, desto mere ere vi inde paa den Vej, der betyder Lykke og Velvære for Samfundet i det hele. Maalet her er jo dette: obligatorisk Voldgift i alle Tilfælde. Det er Idealet, men dette Ideal ere vi jo langt fra endnu, selv om vi ere godt paa Vej dertil. Naar jeg ser paa, at der i en forholdsvis kort Aarrække mellem de forskellige Lande er vedtaget henimod 100 Voldgiftstraktater, og at vi for vort lille Land i Løbet af meget faa Aar have afsluttet 11 Voldgiftstraktater, er det meget glædeligt. Ganske vist er Indholdet af adskillige af disse Traktater ikke det, vi kunde ønske. Som den sidste ærede Taler gjorde opmærksom paa, er dog flere af dem fuldkommen obligatoriske i alle Tilfælde. Men for adskilliges Vedkommende er der meget, der staaar tilbage at ønske. Selv om de her foreliggende Traktater heller ikke gaa saa vidt, som vi kunde ønske, ere de dog

Fremskridt, og de ere Vidnesbyrd om, at vi fortsætte paa den Vej, som vi ere inde paa, nemlig at afslutte flere og flere Voldgiftstraktater. Vi haabe at naa videre og videre, og uagtet Traktaterne med vore Nabolande, som nævnt af den sidste ærede Taler, paa en vis Maade kunne siges at indeholde en Skuffelse, idet vi vistnok alle havde ønsket, at de havde rakt langt videre, nærer jeg dog ingen Tvivl om, at vor Regering har gjort alt, hvad den kunde, for at faa dem saa fyldige som mulig, og jeg haaber paa, at det skal lykkes at fortsætte ad samme Vej og komme videre ad Aare. Derfor skal jeg paa mit Partis Vegne udtale vor Tilslutning til de 3 foreliggende Traktater.

Reedtz-Thott: Jeg kan desværre ikke udtale mig i saa høje Toner om Voldgiftstraktater, som i alt Fald den sidste ærede Taler gjorde. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale, at jeg ser paa dem som temmelig indifferente. Jeg tror ikke meget paa deres Betydning. Det er den Slags nette Traktater, som man laver med hinanden, og som kunne være rare og gode, men naar de skulle staa deres Prøve, vil det være meget tvivlsomt, om de ville faa nogen stor Betydning. Det er imidlertid sikkert udmærket godt at faa saadanne Traktater, det er udmærket at have dem i Orden, og det er muligt, at de ogsaa kunne staa deres Prøve, naar Øjeblikket kommer. Jeg kan derfor ogsaa anbefale Vedtagelsen af disse Traktater, selv om jeg tror, at de have forskellige Mangler. Der er bl. a. den, at en Voldgift meget let økonomisk set kan blive meget kostbar for Staterne at faa i Orden, naar man skal gaa til Domstolen i Haag. Det er et Spørgsmaal, om ikke det gamle Ord: et magert Forlig er bedre end en fed Proces, ogsaa faar sin Anvendelse i Forhold som disse.

Hvad nu de enkelte Traktater angaar, da er, som allerede fremhævet af den ærede første Taler (Matzen), den med De forenede Stater afsluttede den samme, som disse have afsluttet med andre Lande. Den har ikke noget meget stort Omfang, der er mange Tvistigheder, som undtages fra Voldgift, og den vil under mange Omstændigheder ikke faa særlig stor Betydning. Men ogsaa jeg mener, ligesom den ærede første Taler, at der fra Amerikas Side er vist stor Villie til at komme til en Forstaaelse, og et af de faa Forhold, hvor der for os har været Spørgsmaal om Voldgift, er just et Mellemværende med